

navn, adresse, erhverv og andre frit tilgængelige oplysninger. Det kan tiltrædes, at en sådan meddelelse skal indeholde oplysning om den registreredes adgang til registerindsigt (egenaces). Forbrugerrådet skal pege på, at der samtidig burde gives meddelelse om, hvad der er optaget i registeret, eller i det mindste om, hvilke oplysninger registeret normalt registrerer. Dette ville sandsynligvis spare bureauerne for en del henvendelser om registerindsigt.

2.5 Man skal samtidig henlede opmærksomheden på, at der jvf. § 9, stk. 2, aldrig bør meddeles undtagelse for personoplysninger.

2.6 Forbrugerrådet kan tiltræde, at der i § 9 gives forbrugeren mulighed for registerindsigt. Det fremgår af bemærkningerne til forslaget s. 18, at det er de oplysninger, som på begæringstidspunktet er registreret, der skal meddeles den registrerede. Man anfører fra justitsministeriets side, at det ved anvendelse af edb er let at »fjerne« oplysninger helt fra systemet ganske sporløst. Når dette sammenholdes med, at rekvireringer på videregivelse kun skal opbevares 6 måneder efter afsendelse, og med, at forbrugeren, jvf. § 9, stk. 3, ikke kan få kilder oplyst, må Forbrugerrådet se på denne bestemmelse med stor skepsis.

Kreditoplysningsbureauer er kommercielle foretagender, og det kan altid skade et godt renommé, hvis de har alt for mange fejlregistreringer, hvilket netop i form af berigtigelsen meddeles deres kunder. Forbrugerrådet finder det ikke utænkeligt, at bureauet, foranlediget af en konkret henvendelse, retter en fejl og glemmer at give forbrugeren, som har rettet henvendelsen, besked om, at denne fejl nogen sinde har eksisteret. Da forbrugeren ikke kan få kilden oplyst, kan en sådan fejl med lethed findes andre steder, også selv om den ikke har været videregivet de sidste 6 måneder fra bureauet. Den effektive kontrol af denne bestemmelse skal derfor foretages af registertilsynet, og det indebærer, så vidt Forbrugerrådet skønner, at man må foreskrive indviklede edb-løsninger i form af, at alle slettede oplysninger gemmes i 12 uger, nemlig den tid, der sandsynligvis vil gå til en klage til registertilsynet, jvf. § 13, stk. 2.

Man skal derfor pege på en lettere løsning, som efter Forbrugerrådet opfattelse ville danne et naturligt supplement både til reglen om 1. gangs meddelelse, jvf. § 8, og til reglen om registerindsigt, § 9, nemlig at der

hvert andet år sendes udskrift af registeret til samtlige registrerede. En sådan bestemmelse ville medføre, at forbrugeren jævnligt, men ikke for tit, fik meddelelse om, hvilke registre de er optaget i, samtidig med at de får besked om, hvad der er registreret om dem. Man skal understrege, at en sådan bestemmelse ikke kan erstatte §§ 8 og 9, § 8, fordi der tidsmæssigt ville være et for stort spring, og § 9, fordi en registerindsigt som foreslået naturligt må omfatte mere end den blotte udskrift, hvis noget sådant findes i bureauet, samt meddelelse om, hvem der har rekvireret oplysninger på den registrerede. En sådan jævnlig udsendelse ville samtidig give registerindehaveren en naturlig lejlighed til at revidere registeret og slette evt. forældede oplysninger.

Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at Forbrugerrådet finder, at kreditoplysningsbureauers kilde skal oplyses over for den registrerede i forbindelse med egenaces. Til støtte herfor kan anføres, at rigtigheden af de oplysninger, som tilstilles kreditoplysningsbureauer, ofte alene kan kontrolleres og endeligt afgøres af kilden til oplysningerne. Efter Forbrugerrådets opfattelse er et begreb som erhvervslivets diskretion for rummeligt og uklart til at begrunde tilbageholdelsen af kildeoplysning, når henset til, at formålet med loven netop er at beskytte mod bl. a. urigtige oplysninger.

2.7 De videregivelsesformer, som er omtalt i § 10, giver efter Forbrugerrådets mening, for så vidt angår de mundtlige meddelelser og de publikationer, der udsendes fra kreditoplysningsbureauerne, anledning til en afvejning af, hvad der kan skade forbrugeren mest. Man lægger vægt på, at selv om det tydeligt siges i bestemmelsen, at publikationer ikke må offentliggøres, er en optagelse i en sådan i sig selv svært belastende for en forbruger. Når det på den anden side er praksis, at sådanne publikationer i det væsentligste indeholder meddelelser om erhvervsvirksomheder, finder Forbrugerrådet det ikke nødvendigt, at sådanne publikationer indeholder personoplysninger om forbrugeren. Man kunne i lighed med det norske forslags § 3, stk. 4, bestemme, at sådanne publikationer ikke måtte indeholde oplysninger om personer, der ikke driver erhvervsvirksomhed. Også af hensyn til en rimelig forretningsgang må Forbrugerrådet efter en sådan indskrænkning i § 10 anerkende et